

Ελένη Φεσσά-Εμμανουήλ

Μαρία Κυνηγού-Φλάμπουρα

Χορός και θέατρο. pp. 230-231

Η συνεργασία της Μαρίας Κυνηγού-Φλάμπουρα με τον Κουν χρονολογείται από τα τέλη της δεκαετίας του 1960, όταν ο σπουδαίος αυτός θεατράνθρωπος της ζητά να χορογραφήσει τα ελληνικά στοιχεία στη *Λυσιστράτη* του Αριστοφάνη, η οποία παρουσιάζεται για πρώτη φορά, το 1969, με σκηνικά-κοστούμια του Φαίδωνα Πατρικαλάκη. Από τότε θα χορογραφήσει σημαντικές παραστάσεις αρχαίου δράματος του Θεάτρου Τέχνης που παρουσιάζονται στην Επίδαυρο και αλλού. Πρόκειται για τους μυθικούς *Πέρσες* του Αισχύλου (1976, 1988 και 2000, σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, μουσική Γιάννη Χρήστου, σκηνικά-κοστούμια Γιάννη Τσαρούχη), τις *Βάκχες* του Ευριπίδη (1977 και 1981, σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, μουσική Χρήστου Λεοντή, σκηνικά-κοστούμια Διονύση Φωτόπουλου), την *Ορέστεια* του Αισχύλου με τη Μελίνα Μερκούρη στον ρόλο της Κλυταιμνήστρας (1980, σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, μουσική Μιχάλη Χριστοδουλίδη, σκηνικά-κοστούμια Διονύση Φωτόπουλου). Το 1981 χορογραφεί τους *Σφήκες* του Αριστοφάνη που ανεβαίνει στην Επίδαυρο από το Θέατρο Τέχνης σε σκηνοθεσία Γιώργου Λαζάνη, μουσική Μιχάλη Χριστοδουλίδη και σκηνικά- κοστούμια Δαμιανού Ζαρίφη. Η παράσταση αυτή επαναλαμβάνεται στα Επιδάυρια του 1983. Με τον ίδιο σκηνοθέτη συνεργάζεται σε δύο ακόμη παραγωγές αρχαίου δράματος του Θεάτρου Τέχνης που παρουσιάστηκαν στην Επίδαυρο: στους αριστοφανικούς *Ιππείς* (1984, μουσική Μίκη Θεοδωράκη, σκηνικά - κοστούμια Διονύση Φωτόπουλου) και στον *Φιλοκτήτη* του Σοφοκλή (1988, μουσική Ιωσήφ Παπαδάτου, σκηνικά-κοστούμια Διονύση Φωτόπουλου).

Για τις παραστάσεις αυτές η Μαρία Κυνηγού μιλά με συγκίνηση: «Κάναμε καλή δουλειά. Ήμουν φίλη τους (εννοεί των ηθοποιών του Θεάτρου Τέχνης), όμως η ώρα της πρόβας, ήταν πρόβα. Όταν ο Κουν έκανε Λυσιστράτη, μου ζήτησε να χορογραφήσω το τελευταίο μέρος των χορών, που ήταν ένα ελληνικό πανηγύρι. Έπειτα μου ζήτησε να κάνω Πέρσες. Ούτε ο Κουν ούτε εγώ θέλαμε τη μέχρι τότε στυλιζαρισμένη κίνηση του χορού. Θα πρέπει να υπάρχει η ακαταστασία της τάξης και η τάξη της ακαταστασίας. Είναι όλα οργανωμένα. Δεν πρέπει ο θεατής να ενδιαφέρεται μόνο για την υπόθεση, γιατί στα αρχαία κείμενα όλη η ποίηση είναι σταστάσιμα. Σε όλες μου τις δουλειές προσπάθησα το κάθε στάσιμο να είναι διαφορετικό και στον χώρο και στο είδος μιας κίνησης, πράγμα που είναι φυσικό τη στιγμή που το κείμενο του κάθε στάσιμου έχει άλλη ποιητική έκφραση... Ο Κουν ήταν το αφεντικό, και αυτό δεν το λέω με την έννοια της δουλοπρέπειας, αλλά με την έννοια του εμπνευστή... Μετά έκανα Βάκχες και κατόπιν Ορέστεια, όπου εξετίμησα τη Μελίνα, η οποία ήταν μεγάλη ηθοποιός. Ήταν μεγάλη υπόθεση τότε: Ορέστεια - Κουν - Παπανδρέου - Μελίνα. Σ' αυτές τις δύο παραστάσεις δεν έπεφτε καρφίτσα στο θέατρο, που λένε. Ακόμη και τα σκαλιά ήταν όλα γεμάτα».